

scrisul sînt „singuratici“, dacă pot spune așa. Mi se pare că în felul său de a scrie, el nu are înaintași și nu va avea urmași, va rămîne ca un copac în mijlocul unei cîmpii. Numai dacă ocolești efortul analizei, scapi ușor atașindu-l unor înaintași. Deși la prima vedere Dinu Grigorescu poate fi trimis spre Mazilu (indiferența față de originalitatea și ineditul subiectului, mediul dertzorlu în care se petrece întimplarea), el joacă, însă, mai mult decît acesta, absurdul, neavînd, cum avea Mazilu, geniul replicii. În schimb grija de construcție este mai evidentă la Grigorescu.

Ce îi lipsește lui Dinu Grigorescu pentru a-și lua locul său în perimetrul co-

mediei românești contemporane, pe măsura hazului său? Lipsa nu este în interiorul scrisului, ci în afara lui: șansa unui regizor care să-l dezvăluie în specificul scrisului său. În ziua (în seara) cînd un regizor cu deschidere comică îl va arăta pe scenă în unicitatea sa, un nou fel de a gîndi comedia se va impune publicului nostru. Mazilu a avut șansa lui Pintilie. Eu am avut-o pe a lui Tocilescu. Ispirescu pe Dan Micu. Cine va descoperi sunetul propriu al lui Dinu Grigorescu? E o problemă de șansă și de timp.

Tudor POPESCU

Moda vine, moda trece...

Bîntuie o modă în ultima vreme în practica teatrală: actorul în reprezentatie. Dacă ne lipsește exact interpretul lui Hamlet pentru ca distribuția tragediei shakespeareiene să fie cea ideală, dacă avem toate argumentele pentru a juca un Tartuffe memorabil, dar în trupă nu se află actor indicat pentru rolul titular, practica „împrumutului“ de la alt teatru ni se pare ușor de înțeles. Uneori se întimplă astfel, dar adesea colaborarea nu se justifică decît, iertată fie vorba proastă, printr-un capriciu. Pentru roluri nu foarte importante, pe care le-ar putea rezolva cu forțe proprii, teatrele aduc interpreți de la sute de kilometri, hărțîndu-i pe drumuri, imbolnăvindu-i de inimă, dacă avioanele nu decolează, silindu-i să trăiască cu ochii pe ceas. Programările spectacolelor și deplasările se răvășesc și ele cu totul, ciștișul în plan artistic nefiind adesea pe măsura investiției de efort. Modă fiind, credem, însă, că va trece!

C. D.

„Oedip“ la Callatis

Prezentat în premieră absolută în vara lui 1987 Oedip-ul constantăean a continuat să se joace cu interes și în vara acestui an, reprezentațiile — în aer liber — desfășurîndu-se între 12 iunie și 11 septembrie în patru puncte ale litoralului: la Mamaia, pe malul lacului, lângă Cherhana, la Eforie Nord, în spațiile Clinicii Grand, la Cap Aurora, pe

plajă, și la Mangalia (Callatis), în Parcul Arheologic. Urmărind firul vieții lui Oedip, după tragediile lui Sofocle și Eschil, scenariul actorului și poetului constantăean Vasile Cojocaru a oferit premisele unui grandios spectacol, la realizarea căruia își dau concursul actorii Teatrului Dramatic și ai Teatrului de Păpuși, precum și ansamblul de balet al Teatrului Liric. Scenografia lui Constantin Ciubotariu și coregrafia datorată lui Fănică Lupu slujesc originala regie artistică a spectacolului, semnată de Andrei Mihalache și Dominic Dembinski, din distribuție făcînd parte actori ca Vasile Cojocaru, Longin Mărtoiu, Nina Udrescu, Eugen Mazilu, Elena Gurgulescu, Liviu Manolache, Jean Ionescu și Emil Bîrlădeanu. Culoarea, mișcarea, compoziția plastică a grupurilor, patosul interpretării actoricești și efectele „scenice“ speciale, de o spectaculozitate concordînd cu amploarea desfășurării de forțe artistice, dau reprezentației — în ciuda citorva lungimi — marea tragică și elevația spirituală de care avea nevoie. Se continuă astfel Serile de teatru antic începute în 1978, la ruinele cetății Histria, cu spectacolul Legendele Atrizilor (regia Silviu Purcăreț), reinnodînd, la rîndu-le, străvechea tradiție teatrală a acestor ținuturi, tradiție ce coboară pînă în secolul VI î.e.n. În mediul ambiant de la marginea mării, oferit de Parcul Arheologic rămas din străvechiul Callatis, spectacolul însuși constituie cel mai bun argument, dîndu-și totodată sentimentul unei înălțătoare continuități culturale. Truda tuturor celor ce s-au învrednicit să dea viață reprezentației merită cu prisosință aplauzurile publicului și încurajarea forurilor locale în vederea unor încercări similare.

V. P.

Reflector